

VILLÁNYI LÁSZLÓ

A fiúk apja

Komálovics Zoltánnak

*Nem tudhatta, milyen az, villámsújtotta fiú apjának lenni.
Látta azt a valakit, aki vidáman tekert az országúton,
s aztán gyötrődött reggelig, miért is fogadott el olyan
biciklit, amin nem volt lábtartó, s ha már igen, miért
hajtott gyorsan, még ha a sebességen nevetett is kisfia,
már-már amputált lábat, életre szóló sántikálást képzelt.
Akkor még nem sejtette, hogyan hajol majd kisebbik
fia fájdalma fölé, nézve, amint sokadszorra szúrják meg,
keresve a vénát, egyszerre két fertőző betegség támadt,
ha nem érkezik időben az orvos, megfulladt volna,
aki maga volt az elevenesség, békésen tűrte az infúziót.
Hiába emlékezett a rémületre, nem tudhatta, mit mondhat
barátjának, akinek villám sújtotta fiát, az átvirrasztott
éjszakára gondolt, a valamiféle gyűlésre igyekvő
állatokra, addig még nem hallotta, miként rőfögnek a sünök.*

Csiliao madár

Li Taj-pónak

*Fényes nappal ért Kunmingba, s mire beesteledett,
rizspálinkától mámorosan virágcsokrot adott
a liftkezelő lánynak, aki ettől fogva úgy várakozott rá,
mintha az Égi Folyóig akarná vinni, s maga lenne
a Tao, járhatnának pipaccsal teli mezőn, fújhatnák
az öregapó lámpását, szállhatna százfelé nevetésük,
de két kard nem voltak, a köerdőben egyetlen lit
sem tettek meg együtt, Csiliao madár nem szállhatott
köztük, mindkettőjüknek máshol nyílt a Világos Völgy.*

Mások idejében

Anna Ahmatovának

*Otthonos lett keleten és nyugaton, észak és dél
városaiban, forró tenyerű lányok búzzák maguk után
gimnáziumok folyosóin, létezik mások idejében,*

*virraszt, sétál, beszélget, biciklizik velük távoli tájakon,
hozzá lépnek só illatú mólón, folyóparton, árnyas
parkban, keskeny utcácskákban, mellé ülnek buszon,
vonaton, villamoson, jó barátként megérkezik életükbe.*

DÉKÁNY DÁVID

költöző

*„megérné-e venni egy fémdetektort?
– kérdezte délután a fogszabályzós kisleány.
hány nap, mire az ember
annyi aprópénzt gyűjt vele össze,
mint amennyibe került?”*

*rengeteget olvas madarokról,
tudja a latin nevüket, felismeri őket,
„delichon urbica. molnárfecske.”
– mutat büszkén az eresz alá tapasztott fészkekre.
amúgy nem beszél latinul,
ezért szokatlanul ejti a szavakat, betű szerint, ahogy írják.
egy nyelvet is megtanulhatna így,
autodidakta módon, könyvekből,
éveken át hosszú leveleket váltana
egy másik kontinensről valakivel,
anélkül, hogy akár egyetlen szót ki tudna mondani helyesen.
persze az a valaki azon a másik kontinensen
egyre távolabb sodródna a tektonikus mozgás miatt,
és egyre többet kellene várni a válaszra,
ahogy a költöző madarakra is.*

*„mikor enni ad nekik,
a fiókák csőre, mint a fotocellás ajtó...” – magyarázza.
a nyakába akasztva iránytűt hord, nehogy eltévedjen.
„a detektor is ilyen: a fémeket és a mágnest érzi.
a vándorló állatok, a fecskék például,
ugyanígy tájékozódnak, csak nekik beépített.”*

*nemrég tanítottam meg cipőt kötni,
de már csak ritkán álmodik az iskoláról,
ahová a nővére kinőtt ruháiban járt,
ahol a mosdóban
a kulcslyukak szotyihéjjal vannak teletömve,*